

DESIRE®

Susannah Erwinová

Víc než
jen rivalové

 HARLEQUIN®

SUSANNAH ERWINOVÁ

VÍC NEŽ JEN RIVALOVÉ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

na červenec jsem si pro Vás nachystal příběhy, v nichž hlavní roli hrají nejrůznější tajemství. Hned v tom prvním, příznačně nazvaném Tajemství zamčené zásuvky, můžete sledovat historičku Ruby, která na coloradském venkově pátrá po osudech farmářských rodů. Nečekaně odhalené tajemství ji postaví před dilema, zda upřednostnit kariéru, nebo nově vznikající vztah.

V Desire Duo si můžete přečíst dvě povídky Víc než jen rivalové a Znalec krásy, kde hrdinové stojí před podobnými problémy, zda mají dát přednost pracovním a podnikatelským ambicím, anebo vsadit na nejistotu a důvěřovat, že je srdce vede správným směrem...

Věřím, že Vám mé knihy zpřijemní letní prázdninový čas.

S láskou

Váš Harlequin

Susannah Erwinová

VÍC NEŽ JEN RIVALOVÉ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
More Than Rivals...

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Susannah Erwin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-658-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-659-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-660-0 (PDF)

PROLOG

Před šesti měsíci

Keith Lochlainn se musel smířit s realitou. Nemělo smysl ji nadále popírat.

Umírá.

Samozřejmě, že ne dnes, a nejspíš ani letos.

Ale lékařská zpráva, kterou svíral v ruce, byl to již pátý lékař, jenž ho vyšetřoval, jen potvrzovala to, co už dávno věděl. Jeho srdce se blíží datu expirace a jemu již došla všechna řešení, jak to alespoň trochu oddálit. Medicína vyčerpala své možnosti a on se musel smířit s nevyhnutelným.

A nevyhnutelné to bylo, že? To pro něj nebyla novina. Všechno živé má na tomto světě pouze omezený úsek času.

Jen si myslel, že mu ho zbývá přece jenom víc, alespoň tolik, aby mohl uvést své záležitosti do pořádku. Především určit, kdo ho nahradí v čele jeho mediálního konglomerátu, který založil již jeho otec Archibald. Řídící balík akcií zůstával dál ve vlastnictví rodiny a nejvíce jich držel v ruce právě Keith. Ale až umře...

Keith zmačkal do kuličky listy papíru, které držel v ruce. I proto dával přednost papíru před počítačovými soubory; papír bylo mnohem snazší zničit. A pak předstírat, že jeho obsah nikdy neviděl.

Předpokládal, že společnost přenechá svému jedinému dítěti Jamiemu. Jestli v životě něčeho litoval, pak toho, že nemá více dětí. A také toho, že svou urputnou snahou vést svého jediného syna k nástupnictví ve vedení firmy, ho od sebe ještě jako teenagera prakticky odehnal. K čemuž jistě přispělo i to, že se rozvedl se svojí první ženou a Jamieho matkou, protože si našel mladší. V následujících letech se pak trásl strachy, že zůstane bez dědice, protože mu jeho manželky, pořadové číslo dvě až pět, již žádné další dítě nedaly. Jamie se navíc sveřepě bránil jakémukoli kontaktu s ním a odmítal i jeho finanční podporu.

Pak, o sedm let později, se k němu Jamie z ničeho nic vrátil. Bystrý, motivovaný, ambiciózní. Jamie si již stačil vybudovat pověst úspěšného investigativního novináře. Přijal mámino jméno za svobodna, aby ho nikdo nespojoval s jeho otcem. Tou dobou navázal i vážnou známost, a přestože jejich vztah nakonec vyšuměl, dospěl k názoru, že věčné trmácení se po světě nevytváří zrovna ideální podmínky pro úspěšný rodinný život. Kontaktoval tedy svého otce a sdělil mu, že by pro něj rád pracoval. Keith ho přivítal s otevřenou náručí a všechny staré sváry a křivdy byly odpuštěny a zapomenuty.

Jejich radost z usmíření ale neměla dlouhého trvání.

Keith si povzdychl a svěsil ramena. Ještě stále cítil dostatek energie. Vnímal, že má navrch nad všemi mladíčky s tituly MBA, kteří řídili jednotlivé divize Lochlainnovy společnosti a byli skálopevně přesvědčení, že by firmu dokázali kormidlovat mnohem lépe než on. Ať skončí v pekle, pokud připustí, aby rodinné dědictví přešlo do rukou někoho z této smečky hyen.

Klepání na dveře ho přimělo zvednout hlavu. Do knihovny vstoupila jeho poslední žena Catalina

s podnosem s talíři a skleničkami. Nikde na něm však neviděl hrnek s kávou. K čertu. S kofeinem se musel definitivně rozloučit. Díval se na bohatý výběr importovaných sýrů. Catalina zachytila jeho pohled a postavila před něj salát.

„Tohle ti posílá kuchař. Zbytek je občerstvení na jednání v jednu.“

Keith odevzdaně přikývl a ukousl si sousto špenátového listu. Catalina se posadila do křesla naproti a upřela na něj pohled svých tmavých očí. „Už zase myslíš na Jamieho?“ otázala se měkce.

Keith nabodl na vidličku cherry rajče. „A ty si zase myslíš, že vidíš úplně všechno, co se mi honí hlavou.“

„Stačí, když vím, kolikátého je. Je těžké uvěřit, že to je už sedm let, co... Prostě od té doby.“

Keith odložil vidličku. Pokud chtěla jeho žena dráždit hada bosou nohou, ať si poslouží. „Sedm let idiotských byrokratických tahanic s francouzskými úřady,“ připomněl jí. „Já ho za mrtvého prohlásit nechtěl. To tys mě do toho tlačila.“

Smutně se na něj usmála. „Keithe, ale on přece byl na místě mrtvý. Takový výbuch nemohl nikdo přežít. Z jachty nezbylo vůbec nic. I kdyby se nějakým zázrakem zachránil, prostě by se utopil v moři. Na tom se všichni shodli.“

„Jenom jsi ho chtěla mít co nejrychleji z cesty,“ zamumlal Keith. „Už ses nemohla dočkat, až ho prohlásíš za mrtvého, abys získala neomezený nárok na moje peníze, až tady nebudu.“

„Víš dobře, že to není pravda. Po tvé smrti nemám nárok vůbec na nic. A tvoje peníze stejně nechci.“ Postavila na stůl sklenici s vodou, vyklepala z lahvičky s léky tři tabletky a jednu mu podala. „Ale když tě ta hra pořád baví, klidně ji s tebou budu hrát. To se nikdy neomrzí.“

„Hm,“ ušklíbl se Keith a spolkl prášek. „Kde je Bingham?“

Ozvalo se další klepání. Catalina se zvedla, otevřela dveře a pak se obrátila zpátky ke Keithovi. „Už je tady, přesně na čas.“

Bingham Lockwood se protáhl kolem Cataliny a pokračoval dál ke Keithovi. Těsně před ním se zastavil.

Keith se na něj podíval. „Poslouchám,“ vyštěkl.

Bingham sklouzl pohledem ke Catalině, která ho následovala do knihovny, a tázavě zvedl obočí. Catalina jen lehce zavrtěla hlavou.

„Mluv,“ vyštěkl znovu Keith. „Ať je to, co je to, já to snesu. Jí si nevšímej.“

Další rychlá výměna pohledů s Catalinou a Bingham podal Keithovi tlustou složku. Keith si ji roztřesenou rukou vzal a položil před sebe na stůl vedle svého nedojedeného oběda. Navzdory svým slovům se nedokázal přimět k tomu, aby ji otevřel. „Prostě mi řekni, co jsi zjistil.“

„Máme dva potvrzené žijící výsledky,“ pronesl Bingham. „Pokračujeme v pátrání, ale ze záznamů, které se nám podařilo získat, vyplývá, že nikdo další už nejspíš není.“

Dva. Keith hlasitě vydechl. „Jména, věk, pohlaví?“

„Počkej,“ zasáhla Catalina a sama se ujala složky. „Víš to jistě,“ otázala se Binghamu.

Muž přikývl. „Bývalí zaměstnanci reprodukční kliniky nám vyšli všemožně vstříc. Jméno Lochlainn dělá učiněné divy.“

„A jeho šeková knížka jakbysmet,“ zamumlala si Catalina sama pro sebe. „Hlavně mi řekni, že neudělali nic nezákonného?“

Bingham se dál soustředil na Keitha a pokračoval,

aniž by Catalině odpověděl. „Od Jamieho spolužáka na univerzitě víme, že si Jamie přivydělával na studia jako dárce spermatu na reprodukční klinice. K jeho identifikačnímu číslu byla přiřazena dvě úspěšná oplodnění a následná těhotenství. Podařilo se nám zjistit jména i místa pobytu obou narozených dětí.“

„Nemyslím, že –“ nadechla se Catalina k námitce, ale Keith jí skočil do řeči a nenechal ji domluvit.

„Chci o nich vědět úplně všechno,“ dožadoval se. „A hned.“

Keith umíral, s tím už se smířil, ale nyní měl naději na potomky a dědice. A klidně se upíše čertu, jen když ho nechá žít dostatečně dlouho, aby viděl, jak se jeden z nich staví ke kormidlu Lochlainnovy společnosti.

Jedinou otázkou bylo, kterého z dědiců si má vybrat.

PRVNÍ KAPITOLA

Ian Blackburn se vyhýbal třem věcem.

To první byly velké davy. Dával přednost spíš menším shlukům lidí, s nimiž mohl bez problémů konverzovat, ale stejně tak lehce se mohl z konverzace stáhnout, pokud se mu přestala líbit, což se stávalo poměrně často. Mít jedno z nejznámějších jmen v zemi mělo i své nevýhody.

Tou druhou pak byly svátky. Dle jeho odhadu představovaly jen marketingový koncept, jehož smyslem bylo prodat více zboží a nutit lidi k oslavám, ať už se jim chtělo, nebo nechtělo slavit. Ne že by záviděl firmám vyrábějícím všechna ta narozeninová a bůhvíjaká ještě přáníčka. Firmy jsou tu koneckonců od toho, aby vytvářely zisk. Jeho vlastní společnost, Blackburn Amusements, více známá pod zkratkou BBA, vydělávala nejvíc právě o svátcích a dovolených, kdy se do parku sjížděly tisíce lidí natěšených na všechny nabízené atrakce. Ian ovšem již od časného věku věděl, jaká úskalí skrývá emocionální manipulace, a jak moc by si na ni měl dávat pozor.

Třetím bodem na jeho seznamu pak byla Zázračná jezera, tematický zábavní park, který vlastnil jeho nesmiřitelný a největší konkurent, Lochlainnova společnost.

Dnešní večer se tak pro něj stal osobním peklem. Na jeho chytrých hodinkách svítilo datum 31. října

a on stál uprostřed hlučícího davu hostů v kostýmech, kteří se těšili na oslavu Halloweenu, a všichni se mačkali v restauraci na střeše hotelu a jeho přilehlých terasách. A nebyl to jen tak ledajaký hotel, ale přímo Shelter Cove u hlavního vstupu do Zázračných jezer.

Jinými slovy dokonalý trojlístek jeho nejhorších nočních můr.

Přesto byl ochotný přehlédnout jak frustrující davy, tak jejich bujarou, sváteční náladu a spoustu kýčovitých cetek všude kolem. Pokud totiž půjde všechno podle plánu, dosáhne dnes cíle, na kterém už tolik let dnem i nocí pracuje a který ho udržuje v chodu navzdory všem protivenstvím, která mu vstupují do cesty. Dnes už zbývá pouze poslední překážka.

Anna Stratfordová. Nově jmenovaná generální ředitelka Lochlainnovy společnosti, která drží jeho budoucnost ve svých rukou a může o ní rozhodnout jediným škrtem pera.

Jen kdyby alespoň tušil, co je vlastně zač.

Přejížděl pohledem další účastníky večírku. Představovali zajímavou směsici. Většina z nich zaplatila, a rozhodně ne málo, za to, že se mohou zúčastnit právě této party. Na sobě měli povětšinou propracované halloweenské kostýmy, inspirované nejrůznějšími postavičkami, které se během dne potulovaly zábavním parkem. Na terase byly rozmístěné stánky s tematickým občerstvením, kde si hosté mohli dopřát nejrůznější sladkosti nebo něco nealkoholické k pití. Tou největší atrakcí však byl naprosto úchvatný výhled na smaragdová Zázračná jezera hluboko pod nimi. Jejich nasvícené břehy poskytovaly neodolatelnou příležitost k pořízení té správné selfie a její následné umístění na nejrůznější sociální sítě. Lidé si hned po zahájení party začali pomalu vyhlížet

nejlepší místo, z něhož budou moci sledovat slíbečný ohňostroj, a odmítali se z něj hnout a uvolnit ho dalším, kteří na terasu bez ustání proudili. V jednom případě málem došlo i na pěsti.

Ian si naštěstí nemusel dělat s tlačenicí hlavu. Nacházel se v části terasy oddělené od zbytku návštěvníků sametovými šňůrami, určené pro pozvané hosty a VIP. Vstup do této sekce chránili dva obrovští bodyguardi se sluchátkem v uchu a s mikrofonom. I zde byly stánky s obyčejnými cukrátky, ale k nim byly napojené stoly plné úžasně vyhlížejících zákusků a několik barů nabízelo nejrůznější pestrobarevné koktejly a drinky. Většina VIP hostů vynechávala sladkosti, ale vůči alkoholu již tak vyhýbaví nebyli, a shromažďovali se v menších skupinkách, kde si tlumeně povídali. Několik z nich, rozhodně jich nebylo málo, se tu a tam podívali jeho směrem, aby zase rychle uhnuli pohledy, když si všimli, že o nich ví. Bezpochyby se všichni snažili přijít na to, co dělá generální ředitel konkurenční společnosti BBA na party pořádané Zázračnými jezery.

Jen ať se dívají. Však se už brzy všichni dozví, co ho sem přivedlo.

„Nevěřil bys, jak těžké bylo probojovat se k baru, abych vám sehnal tohle,“ informoval ho viceprezident pro strategický rozvoj Tai Nguyen. V ruku držel vysoké sklenice s neonově zeleným likérem, na němž se vznášely svítící plastové imitace kostek ledu ve tvaru vodního ještěra Seamuse, maskota Zázračných jezer. Kostky měnily postupně barvu ze zářivě žluté až po vodově modrou. Něco tak nevábného by si Ian jen stěží dokázal představit.

Tai mu jednu ze sklenic podal, ale Ian se jí odmítl být jen dotknout. Tai pokrčil rameny. „Nevíš, co je dobré.“

„Lidi nejsou určeni ke konzumaci něčeho, co svítí ve tmě. A to i bez té falešné kostky ledu.“ Ian obrátil svoji pozornost opět k zábavnímu parku, který se pod nimi rozprostíral. „Tenhle drink,“ vysvětloval Tai, „dokonale vystihuje povahu zážitků ze Zázračných jezer. Vrtošivé, rozmařilé, plné barev a jedním slovem fantastické.“ Usrkl si ze sklenice v pravé ruce a nakrčil nos. „Na povrchu. Dál už je poněkud naředěný a zdaleka ne tak silný jako býval kdysi.“

„To byla úžasná metafora. Jsem úplně ohromený,“ dobíral si ho Ian. „Všechno je jenom na povrchu, zředěné a ne tak silné jako kdysi. Dokonalý popis tohotohle místa.“ Ianovu pozornost upoutal Maják úžasu; ikona celého parku, tyčící se vysoko k oblakům. Maják býval kdysi hlavním logem Lochlainnovy společnosti, mamutího konglomerátu, který kromě tohoto tematického parku vlastnil i filmové studio, televizní společnosti, nakladatelství, několik novin a mnoho dalších firem. Před sedmi lety však společnost své logo změnila tak, že nyní obsahovalo pouze vzájemně propletená písmena L a C. Maják z loga zcela zmizel. A stejně brzy zmizí i celý zábavní park z portfolia Keitha Lochlainna.

Tai sledoval směr jeho pohledu. „Je to ostuda.“

Ian se na něj překvapeně podíval. „Co je ostuda?“

„To, že Lochlainnova společnost nechala Zázračná jezera tak zchátrat. Zanedbává je už dobrých deset let. Když si pomyslím, že sem kdysi jezdívalo víc lidí než do Disneylandu.“

„Dlouho jim to ale nevydrželo,“ poznamenal Ian. „První zábavní parky bývaly spíš větší poutě s mizernou bezpečností atrakcí a pochybnou klientelou. Zázračná jezera byla první, skutečně tematický park, nabízející ucelený zážitek. Jenže pak Disney postavil větší a nejspíš i lepší a teď si všichni myslí, že byl

první, kdo s konceptem zábavy pro celou rodinu přišel. Pak jsme se objevili my a naše parky poskytují ještě větší vzrušení a napětí.“ Stále se nedokázal odpoutat od siluety Majáku. „Musím ale uznat, že původní koncept Zázračných jezer byl opravdu revoluční. Technologie, s nimiž přišli již u prvních atrakcí, byly tak vyspělé, že se na nich dodnes nic nezměnilo.“ Tohle věděl Ian naprosto jistě, pod patenty bylo totiž uvedeno jméno Cooper Blackburn. Jeho pradědeček byl původním společníkem Archibalda Lochlainna, s nímž tento park zbudovali a otevřeli. Partnerství však skončilo neshodami a Cooper se vydal vlastní cestou a založil společnost BBA, Blackburn Amusements.

„Mám-li být upřímný, pořád dávám přednost Zázračným jezerům,“ zasnul se Tai. „Vím, že jsou spíš menší a ne zrovna dobře udržovaná, ale na té lodi, která mě pomalu převáží z jedné země do druhé, z nichž každá je úplně jiná, něco je. Pokaždé si tu jízdu užívám a nádherně se uvolním. Vlastně je to až divné.“

„To nejsou země, ale přístavy,“ opravil ho Ian. „Každá tematická oblast má být přístavem na jiném jezeře. Také se tak jmenují. Zátoka bukanýrů, Vallhalský fjord, přístav Hrdinů a spousta dalších. Výjimkou je Maják úžasu, který se nachází na ostrově v místě, kde se všechna jezera sbíhají.“ I tohle byl nápad jeho dědečka, který vyrůstal v oblasti Velkých jezer, a právě ta mu posloužila jako inspirace. Lochlainnovi měli samozřejmě jiné vysvětlení, vztahující se k jezerům v jejich rodném Skotsku, ale Ian dobře věděl, které z obou verzí může věřit.

„Už se nemůžu dočkat, až všechny ty přístavy obsadím,“ pronesl Tai a zvedl svůj druhý drink k přípitku. „Hned jak bude celý park náš.“

„A to samozřejmě bude.“ Ian se konečně odpoutal od štíhlé stavby majáku Úžasu. Až podepíší smlouvu, budou mít spoustu času, aby si všechny atrakce pořádně užili a vyzkoušeli na vlastní kůži. Jediné chmury na čele mu působila Anna, a právě kvůli ní na tuhle party přijel. Aby ji poznal ještě dřív, než spolu začnou oficiálně jednat. „Když ses tam mačkal u baru, poptal ses na Annu Stratfordovou?“

Tai zavrtěl hlavou. „Byl jsem rád, že jsem z té mačkanice vyvázl živý. A půlku jsem stejně vylil. Ale předtím jsem narazil na několik Lochlainnových ředitelů, kteří se po ní také sháněli. Musí být z newyorského ústředí. Nikdo z vedení parku ani z pobočky v LA netuší, co je vlastně zač.“

Ian cítil, jak se mu sevřel žaludek. „Zajímavé.“

Tai pokrčil rameny. „Myslíš? Nejspíš je to nějaká ředitelka obchodu nebo někdo z právního, koho sem poslali, aby prodej podepsal. Oba přece víme, že ústředí je prodej parku úplně lhostejný. To, že sem pošlou nějakou nicku, je jen důkazem jejich nezájmu.“

„Možná.“ Ian si nebyl zdaleka tak jistý jako Tai. S jednáním s Lochlainnovými měl dost zkušeností, aby věděl své. A nejen on, celá jejich rodina již od dob Coopera a Archibalda. Něco mu zde rozhodně nehrálo.

S blížícím se ohňostrojem dav na terase houstl. Ian si prohlížel ženy kolem. Jedna z nich musela být Anna Stratfordová, ale která. Všude viděl pouze tváře, které z vedení Lochlainnovy společnosti již znal.

Najednou jeho pozornost upoutala svůdná ženská postava. Bohužel bylo zřejmé, že je to jedna z fanynek parku, které se podařilo získat vstup do VIP zóny. Proto je tady sama a s nikým v davu nekomunikuje.